

סיפור אמיתי

חיים משגב

Haim Misgav

True Story

חיים משגב

סיפור אמיתי

עורכים ראשיים: קונטנטו - הוצאה לאור בינלאומית
עריכה ספרותית: נטלי שוחט
עריכה לשונית: ד"ר מיקי כץ
עיצוב העטיפה והספר: ליליה לב ארי

© 2015 כל הזכויות בעברית שמורות לחיים משגב
ולהוצאה לאור בינלאומית Contento

איסרליש 22 תל אביב 6701457
www.ContentoNow.co.il

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים או
להעביר בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד, או לתרגם בכתב, ללא
אישור בכתב מהמו"ל

מסת"ב: 7-335-550-965-978
דאנאקוד: 488-152

נדפס בישראל תשע"ה 2015
Printed in Israel

חיים משגב
סיפור אמיתי

1

השעה הייתה כבר אחרי שבע בערב. דני בן-אור, גבר בשנות השלושים המאוחרות לחייו, גבוה, נאה מאוד, שרירי, אם כי רק במידה המאפשרת לו לשדר עוצמה ונחישות, לא עמד לעזוב את משרדו. המזכירה של שעות אחר הצהריים סיימה את עבודתה זה מכבר. גם המתמחה עזב לביתו. הדלת למשרדו הייתה נעולה.

איש לא יכול היה להיכנס לחדר בלי שדני ילחץ תחילה על זמזם מיוחד. מובן שלא הייתה גישה לחדרו כשלא היה בסביבה. קוד הכניסה לחדר היה ברשותו בלבד.

המנעול דמה לזה של כספת ודלת המשרד הייתה בנויה באופן ששום דבר מן הנאמר בחדר לא דלף מחוצה לו. אם דלקו אורות בחדר, אי אפשר היה לראות זאת מבחוץ. סף הדלת נבנה באופן מיוחד כדי לשמור על החשאיות. הדיסקרטיות הייתה חשובה לו. היא הייתה לחם חוקו.

דני קיבל לעבודה כחודשיים קודם לכן את המתמחה שסיים את חוק לימודיו בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית. ציוניו בתעודת הגמר היו מעולים. הוא התמחה בעיקר בדיני חברות ודני רצה להשתמש בידע שלו כדי שיסייע לו לנווט את הממון הרב שצבר, אגב ניהול משפטים פליליים וטיפול במסתבכים בפלילים, בלי שעניינם יגיע לבתי המשפט, לאפיקים שיהיו רחוקים ככל האפשר מעיניהן הבולשות של רשויות המס.

למעשה, חיפש דני מקלטי מס כדי להניח שם את הכסף הרב שנותר בקופתו כאבן שאין לה הופכין. זאת תוך מתן עדיפות למקלטי המס החוקיים. לא היה בעיניו טעם בכסף שאינו "עובד". המתמחה לא סייע לדני להתחמק מתשלומי מס; לכך דני היה אחראי. המתמחה התבקש רק למצוא דרכים שתאפשרנה הימנעות מתשלום מסים תוך בניית מערך שלא יאפשר התחקות אחר מקומות המסתור של הכספים.

תפקידו של המתמחה בתחום הזה היה להקים שרשרת של חברות החזקה, כך שלא

יתאפשר איתור של המחזיקים במניותיהן. השרשור של חברות אלה אף אִפְּשֶׁר מינוף עסקאות בהשקעה כספית מינימלית. את החלק הפחות לגיטימי בפעילות הזאת הפקיד דני בידי מפקח לשעבר ברשות המסים, שהודח בשעתו מתפקידו בשל נטילת שוחד.

דני אהב את התחכום שבפעולות מסוג זה. הן אפשרו לו להתפתח לכיוונים שונים מן הכיוונים שבהם עסק עד כה. הוא לא מצא בכך כל פגם; לא היה לו שום חשק להתחלק עם רשות המסים בכסף שהרוויח בזיעת אפיו. הוא לא ראה כל בעיה מוסרית או אחרת בהתחמקות מתשלום מס אמת ועברו כל רשות ציבורית הייתה בגדר אויב.

דני לא היה מוכן לשלם לאוצר המדינה כספים שעמל רבות להשגתם בכוח חריצותו ושקדנותו, כדי ששם הם יחולקו למי שהשלטון חפץ ביקרו, למקורבים או לתורמים למסעות בחירות. "שייקחו כסף מאחרים, נהג לומר לעצמו, "לא ממני. לא אחרי שאני טורח כה רבות על השגתו."

אשתו, תמר, לא הסכימה עם גישתו זו. היא לא אהבה את ההתנהלות הזו - לשלם רק אם חייבים ולהוציא חשבוניות מס רק במקרים שבהם אין כל בְּרָה אחרת.

- "אתה עושה טעות," ניסתה תמר להניא את דני מפעילותו הבלתי חוקית.
- "תשאירי את זה לי. אני רק רוצה להבטיח שלך ולבנות לא יחסר דבר אם יקרה לי משהו."
- "לא זאת הדרך!"

כל טרוניותיה היו לשווא. הוא נותר בשלון.

כשמנהלת החשבונות שלו, רחל שָׁלוּ, דרשה לדעת כיצד יסביר, בבוא העת, את הפרשי ההון שהצטברו לטובתו או איך ינמק, למשל, את רכישת המשרד המפואר בן ששת החדרים בקומה החמש-עשרה במגדל הכי יוקרתי בעיר או את דירת הפאר שנרכשה בצפון העיר, שבה הוא מתגורר עם אשתו ושתי בנותיו או איזה הסברים יספק בנוגע לדירת הסטודיו שרכש בקומה העשרים וחמש בבניין מגורים שנבנה לא הרחק מן המגדל שבו שכנ המשרד - דני פטר אותה בתנועת יד מבטלת. הוא לא התכוון לחלוק עמה את סודותיו.

-“רחל, השאירי את זה לי.”
-“אבל זה לא עובד כך,” ביקשה למחות.
-“בבוא העת אמצא הסברים גם לגידול בהון שלי, אם הם יעלו עליו.”
-“אבל איך אפשר שלא לעלות על זה כשמדובר בנכסי דלא ניידים?” הקשתה.
-“לכל דבר יש לי הסברים... ירושה גדולה של דוד רחוק.”

דני התכוון בדבריו לכך שאת מרבית נכסיו הניידים והכספיים הצליח לנווט למחוזות רחוקים מעיניהם החטטניות של אנשי רשויות המס. משם, הוא קבע, הם יחזרו ארצה לבנים כשג שטרם נגע באדמה. הוא לא טרח להסביר למנהלת החשבונות כיצד עשה את זה, שכן הוא לא לגמרי סמך את ידיו על כך שלא תפלוט דברים מיותרים שלא במתכוון. לכך לא היה מוכן. דני אהב למדר את העובדים שלו.

את הסידורים להסתרת מידע חיוני מרשויות המס ביצע באמצעות עורך דין שהתמחה בתחומים אלה, אשר משרדו היה ממוקם בקפריסין. הוא הכיר לפחות שני אנשי ציבור, אחד מהם שופט, שהעבירו דרכו כספים לחו"ל. אחד מהם הגיע יום אחד למשרדו כדי לבקש סיוע בהרחקת גיסו הנרקומן מדירתו. דני סייע בחפץ לב. הוא הכיר את האנשים הנכונים למטרה זו.

דירת הסטודיו נרשמה כחברה במרשם החברות בארץ אחרת, הרחק מעיניהם הבולשות של פקידי המס, ומנייתיה הוחזקו בנאמנות לטובת דני בידי עורך דין מקומי. החברה הזרה השכירה את דירת הסטודיו לדני בחוזה ארוך טווח. הוא ריהט אותה בקפידה בעזרתה של ארכיטקטית ידועה, שאת בעלה ייצג בעבר. עד לאותו ערב לא ביקר בה אפילו פעם אחת.

“זהירות יתר מעולם לא הזיקה,” נהג לומר לעצמו ברגעים של שביעות רצון עצמית. רחל שלו הייתה בדיוק האדם המתאים לטפל בהנהלת החשבונות שלו. קפדנותה קסמה לו. היא ישבה ספונה בחדר שהוקצה לה במשרדו והתעניינה אך ורק בעבודתה. לאחר כמה שנות נישואים, התגרשה מבעלה וגידלה לבדה את בנה. בגילה כבר לא ציפתה לעוד אהבה מן הסוג שהיה לה עם בעלה לשעבר. היא למדה לחיות עם בדידותה והשקיעה את כל מאודה בבנה.

מבקרים של רשות המסים כבר ביקרו במשרדו של דני פעמיים ובשני המקרים התפעלו מן הסדר המופתי שבו התנהלו הרישומים שלו. רחל שלו הייתה אחראית לכך. עם זאת, למרות הרישומים המדויקים, שני המבקרים העירו כי לאור המוניטין הרב שלו, המחירים שהוא גובה נמוכים למדי. הם אמרו זאת לנוכח העובדה שבכל תיק שהוצג להם, לבקשתם, טרח דני להראות שקיבל שכר טרחה. הם לא ידעו שהקבלות מעולם לא שיקפו נאמנה את מה ששולם באמת.

דני הסביר שהוא רואה בעבודתו מעין שליחות, ולכן איננו נוהג כמו אחרים שמבקשים "לשחוט" את מי שמסתבך בפלילים. ההסבר של דני התקבל בניד ראש ספקני ושני המבקרים פרשו לדרכם.

כמה דקות לאחר מכן, חזר אחד מהם לחדרו וביקש מדני שיסייע לבנו העצור עקב האלימות שנהג כלפי חברתו. דני נענה ברצון וגבה מן האב המודאג שכר טרחה סמלי בלבד.

כעת, לא היה לאיש רשות המסים אסיר התודה כל קושי להשתכנע לחלוטין בכך שאין דופי בהסבר ששמע מפי דני קודם לכן.

דני נהג כמו לא מעט מחבריו למקצוע. הכסף הרב שצברו לא עבר, בדרך כלל, דרך חשבונות הבנק שלהם. חלק ממנו הושקע באפיקים סמויים מן העין וחלק אחר שימש לתשלומים במזומן במסעדות פאר, עבור נסיעות מפנקות לחו"ל עם המשפחה או עם חברים שחשקה נפשם להתפרע הרחק מעינייה הבולשות של הרעיה החוקית - וגם לתפנוקים מן הסוג שלא מדברים עליהם בלילות שבת בחוג המשפחה.

"לשם מה לנהל רומנים מחייבים?" טענו חבריו, "אם אפשר להשיג כל מה שהנפש חפצה בו או הגוף זקוק לו תמורת תשלום לנערת ליווי צעירה, שוקקת חיים, גמישת איברים, שאיננה מעקמת את האף בסלידה כשהיא מתבקשת למלא אחר גחמותיו של מי שמשלם עבור חסדיה."

דני חשב קצת אחרת מחבריו. הוא לא אהב לשלם בעד מה שיכול היה להשיג בחינם ובכמויות לא מבוטלות. הייתה לו בעניין זה משנה סדורה. גופו הבנוי לתלפיות קסם

לנשים רבות. הן אהבו אותו גם בשל אישיותו הקורנת ומראהו המצודד, אך גם משום שיכלו להתהדר בו, בסֶלֶב המחמד, בפני חברותיהן.

2

שתי עורכות הדין שעבדו במשרדו של דני היו צעירות ממנו בהרבה. הן לא נשאו לעבוד עד שעה כה מאוחרת. אחת מהן, ציונה גמליאל, הייתה עדיין רווקה. היא התגוררה עם הוריה, אב שעלה מתימן בילדותו ואם ממוצא סורי, ברמת גן. היו לה שתי אחיות צעירות ממנה, שאף הן טרם נישאו. את שיערה המקורזל, השחור כפחם, נהגה לקלוע לצמה עבותה, שהשתלשלה במורד גבה הצנום כמעט עד לישבן. עיני השקד החומות, החכמות, הסתתרו מאחורי משקפי ראייה עבי זגוגית כמו תחתית של בקבוק ערק, ונדמה שאיש לא הבחין בחן המסתתר מאחוריהן.

דני שכר אותה כדי שתטפל בעסקאות המקרקעין שלו. היא רכשה את מיומנותה בתחום זה במשרד המשפטים, באגף מיוחד שעסק בנכסים שבעליהם לא היו ידועים או לא אותרו. לא הייתה לה שום נגיעה לתחום הפלילי שבו עסק. בשעות שבהן הייתה במשרד, כמעט שלא יצאה מחדרה. דני אהב את השקט שלה ואת יעילותה הבלתי מתפשרת. היא לא השאירה שום קצה חוט פרום בעסקאות שתפרה, לא רק עבורו.

ציונה גמליאל טיפלה, למעשה, גם בלקוחות שלו שביקשו להיעזר במשרדו בעניינים שאינם פליליים. לקוחות אלה העדיפו, באופן ברור, את הדיסקרטיות האופיינית למשרדו של דני. הם ידעו שאפשר לסמוך עליו שמאום לא ידלוף החוצה. חששם היה בעיקר מפני סקרנות היתר שקיימת במשרדים הגדולים המתמחים בעסקאות עתירות מזומנים. שם תמיד מבקשים לוודא שאין בעסקה "ריח" של הברחת הון.

דני יכול היה לסמוך על ציונה גמליאל בעיניים עצומות. מקצועיותה והדיסקרטיות שלה היו בעיניו נכס שלא יסולא בפז. היא מעולם לא שאלה שאלות שאינן נוגעות ישירות לעסקאות המקרקעין. מידע על מקורות המימון של עסקאות למיניהן לא עניין אותה.

היא ידעה, לעתים, שחלק מן המחיר בעד עסקה שטיפלה בה משולם במזומן בלי לתעד

זאת בכתובים, אבל מעולם לא חקרה במופלא ממנה. היא רשמה במסמכים רק את הסכום שנמסר לה כמחיר הנקוב של הנכס. הלקוחות אהבו מאוד גישה זו.

היא אף לא הקשתה קושיות טרחניות, ודני העריך את העובדה שהיא שומרת מרחק מכל מה שאינו נוגע לה. גם לקוחותיו העריכו את המיומנות השקטה שלה. רבים מהם מן הסתם לא היו נשאים במחיצתה אפילו דקה אחת, אם הייתה פוצחת בשאלות חטטניות. לא בכדי הגיעו לדני בן-אור דווקא. הדיסקרטיות שלו עלתה להם קצת יותר, אבל לזה הם היו מוכנים. לא אחת, החשש שלהם היה מפני בת הזוג, שממנה ביקשו להעלים את הרכישה החדשה, ולא מפני רשויות המס.

לימים, התכוון דני לממש את האופציה שניתנה לו, תמורת לא מעט כסף שנמסר במזומן לידי מתווך שהיה מהימן על שני הצדדים, ולרכוש עוד חלק בקומה שבה היה ממוקם משרדו, כדי להגדיל את מספר חדריו. דני ביקש לבנות אגף מיוחד למשפט מסחרי. ציונה גמליאל אמורה הייתה לתפור את העסקה, לכשיגיע זמנה, בדרך שתבטיח את זכויותיו באופן הטוב ביותר. ההכנות המשפטיות לקראת מימוש האופציה האמורה כבר החלו.

עורכת הדין השנייה, רינה שמעון-ברק, הייתה סיפור אחר לגמרי. דני העסיק אותה באותו תחום שבו עסק. היה לה אותו הדחף, כמו שלו עצמו, להצליח בכל מחיר. לשיטתו, היא הייתה "בנויה" נכון מן הבחינה המנטלית. היה לה כל מה שעורך דין שעסוק בייצוג לקוחות שהסתבכו בפלילים צריך כדי להצליח; נכונות לעשות כל מה שאפשר למען הלקוח, רצון שלא להתעכב על סמנטיקה, שאיפה לשעוט קדימה ללא עכבות והבנה שיש להשאיר את המצפון בבית כשיוצאים בבוקר לעבודה.

רינה שמעון-ברק נישאה כשנה קודם לכן. בעלה עסק ב"הובלות". כך אהבה רינה להגדיר זאת. דני לא חיבבו במיוחד. הוא ראה בו טיפוס רופס שאין לתת בו אמון. לטעמו, בעלה של רינה יהיה מוכן "למכור את אמא שלו" כדי להציל את נפשו, אם תתרגש עליו צרה כלשהי.

עם זאת, דני לא ראה כל סיבה שלא להמשיך ולהעסיק את רינה, אף כי ניחש כי עבודתו של בעלה גובלת באספקטים אפלוליים משהו. הוא מעולם לא שאל במפורש, אולם ניסיונו וחושיו אותתו לו שרינה ודאי יודעת יותר ממה שהיא מספרת לו.

בה בעת יכולותיה של רינה לטעון ביעילות ולהרשים את השופטים בבית המשפט קסמו לו. חצאיות המיני שלה מעולם לא אכזבו. הן תמיד גרמו לשופטים לרצות שעורכת הדין החטובה, ארוכת הרגליים, לא תעזוב את האולם. השופטות אהבו קצת פחות את נוכחותה הבוטה, מה שגרם לדני לשלוח את רינה בעיקר למשפטים שהתנהלו בפני שופטים גברים.

הוא גם לא יכול היה לשכוח את מתיקות שפתיה. זה קרה אומנם רק פעם אחת, עוד בטרם הכירה את בעלה הנוכחי, אבל זאת הייתה פעם יחידה שהותירה את חותמה בזיכרונו, מתויקת סמוך לזיכרונות נעימים אחרים. רינה הגיעה למשרד לאחר שתיאמה את הפגישה מראש. המזכירה של אחר הצהריים כבר פרשה לביתה שעה שרינה הגיעה לפגישה.

רינה שמעון-ברק נכנסה בהיסוס מה לחדר. היא ביקשה להתמחות בפלילים. השעה הייתה די מאוחרת ודני לא יכול היה לדעת אם היא הגיעה במתכוון בשעה שבה כבר אין איש במשרד. שעת הפגישה נקבעה על פי הל"ז ביומן הפגישות שלו. דני התבונן בצעירה שנכנסה לחדרו וביקש לראות את גיליון הציונים שלה מן המכללה שלמדה בה. כך נהג בעיקר כאשר המועמדים לא היו בוגרי אוניברסיטה. הוא קצת חשד בבוגרי המכללות השונות שצצו כפטריות לאחר הגשם, לאחר שחוק לשכת עורכי הדין בישראל תוקן לעניין זה.

לטעמו של דני, יותר מדי בוגרים מן הסוג שלעולם לא היה מתקבל, לדוגמה, למוסד שבו הוא למד - הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב - "התגנבו" לתוך מקצוע עריכת הדין. עם זאת, גם דני היה מוכרח להודות שאין כל קשר של ממש בין היכולת ללמוד או להשיג ציונים מעולים במוסד יוקרתי לבין הכישרון להיות עורך דין מעולה לאחר סיום הלימודים.

כך או כך, עורכת הדין הצעירה שביקשה להתמחות אצלו שידרה אנרגטיות בלתי רגילה. היא מיהרה לשלוף מתיקה את מה שביקש לראות. היא הייתה בטוחה למדי שדני יתעניין פחות בגיליון הציונים ויותר במה שמסתתר מתחת לחצאית שלה. מידע מוקדם ששלפה מרשתות חברתיות גילה לה כל מה שרצתה לדעת על מי שעמו עמדה להיפגש.

מה שקרה כמה דקות לאחר מכן בחדרו המהוקצע, שעוצב על פי טעמו של ארכיטקט איטלקי שהוזמן במיוחד לארץ, היה כבר מסוג הדברים שכל גבר נוצר בתרמיל הזיכרונות בערגה רבה.

רינה ניגשה אל שולחנו של דני מאחור כדי להצביע לפניו, כביכול, על הציון שקיבלה בדיני עונשין. דני שאף אל קרבו את ריח המושק המשכר שנדף ממנה ונעץ את עיניו בחזה הזקור בעת שרכנה לעבר שולחנו.

כמעט מבלי משים, נגעה ידו באחת משוקיה של רינה, מה שהצית תגובת שרשרת שכבר לא הייתה בשליטתו.

רינה התיישבה על קצה שולחנו של דני, לאחר שהסיטה הצדה את ערימת הניירות שהייתה מונחת עליו, שיכלה רגל על רגל והעבירה את ידה בתוך רעמת שערות של דני, תוך שהיא חולצת את סנדליה מחודדי העקב בידה האחרת.

דני נותר ישוב בכיסאו, ללא נייע, המום מעוצמת הסערה שהתרגשה עליו, בעוד רינה גורת אותו אל עבר השטיח הצמרירי שבקדמת השולחן. המצלמות המתעדות כל תנועה במשרדו עשו גם הפעם את מלאכתן נאמנה.

לאחר אותו אירוע ספונטני, כביכול, החלה רינה לעבוד במשרדו ושניהם לא דיברו עוד על מה שקרה על השטיח.

היחסים ביניהם הפכו קורקטיים לחלוטין. רינה שמעון-ברק קיבלה את מבוקשה, עבודה במשרדו היוקרתי של הסגור עטור תהילה, מי שיוכל, ללא ספק, לקדם את שאיפותיה שלה, ואילו דני השיג לעצמו עורכת דין מוכשרת במיוחד שגם הוסיפה, מעת לעת, לתדמיתו הזוהרת בעת שהתלוותה אליו למשפטים מסוקרים במיוחד. הוא ידע שצלמי הטלוויזיה רואים בה אובייקט ראוי להתמקדות.

3

כך היה גם בצהרי אותו יום, שאת המשכו היה מוכן דני בן-אור, סנגור הצמרת, למחוק מחייו. באותה עת, הוא לא ידע, עדיין, לשם מה ביקש תנחום, איש סודו של מרציאנו, להגיע למשרדו. זה יקרה רק כשעה לאחר מכן. לפי שעה הוא הסב בחדרו בחברתה של רינה, שסיפרה לו בעליצות רבה על אודות חוויותיה באולמו של השופט יורם חסון. היא ייצגה נאשם שחדל לשלם מזונות וגם הכה את גרושתו כשזו עמדה על זכויותיה ודרשה את המגיע לה. כתב האישום לא עשה חסד עם הנאשם. הוא תיאר בפירוט רב ובאופן גרפי את מה שהנאשם עולל לאשתו לשעבר לעיני ילדיהם. הפרקליטות ציינה בסיום הקראת כתב האישום שתעמוד על דרישתה לשלוח את הנאשם למאסר בפועל. התראה מראש מן הסוג הזה מתחייבת מכוח הוראות החוק.

קודם לכן פגש דני בנאשם במשרדו וקבע שבעניין הזה תייצג אותו רינה. הנאשם מחה תחילה, אבל כשראה אותה, אורו עיניו.

-“אין בעיה,“ צייץ הנאשם ונעץ את עיניו במקום שבו הסתיימה חצאית המיני ונחשפו לראווה רגליה של רינה.

-“תהיה רגוע. אני כאן,“ הרגיע דני את הנאשם.

-“אני לגמרי רגוע,“ השיב הנאשם, מבלי להתיק את מבטו מנקודת המפגש הקסומה שבין קצה החצאית לבין רגליה החשופות של עורכת הדין הצעירה.

-“חבל שאתה לא מתרכז במה שתצטרך להגיד לשופט!“ רטן דני.

-“אני מאוד מרוכז, אדון בן-אור, מעולם לא הייתי מרוכז יותר.“

עורכת הדין רינה שמעון-ברק פערה זוג עיניים כחולות לעבר השופט חסון וטענה שיש לסייע לבני הזוג; שאין זה ראוי לשלוח את הנאשם, מי שישב רק יום קודם לכן במשרדו של דני ונתן בה את אמונו המלא, בעודו נועץ את עיניו ללא הרף במכמניה, לבית הסוהר.

-“הוא ראוי לעוד הזדמנות. צריך גם לחשוב על הילדים,“ ליהגה רינה. העתקת אפיק הטיעון המשפטי לכיוון הזה תמיד עובדת. מגייסים את “טובת הילדים” לשם הקלה בעונשו של האב או הבעל המכה. אין זה מבטיח כי הלה יחזור מסורו, אבל לא מזיק לציין זאת. רינה הכירה את כל הטקסטים בעל פה, כמו גם השופט חסון וליוותה את טיעונה במבט כאוב ומעונה לכאורה.

-“אז מה את מציעה, גברת שמעון-ברק?” דרש השופט לדעת.

-“שום דבר מיוחד. רק קצת התחשבות.”

-“את, היית מקבלת את בעלך חזרה או מכניסה את גרושך הביתה לאחר שהכה אותך נמרצות?” שאל השופט את זוג העיניים הכחולות שהתבוננו בו בלא מעט חוצפה.

-“אני לא הייתי הולכת למשטרה. הייתי מנסה לפתור את המחלוקת בדרכים אחרות.”

-“כגון?” הפציר השופט חסון ברינה, בתקווה נסתרת שתנדב שביב של מידע פיקנטי מחייה.

-“זה לא רלוונטי!” הטיחה עורכת הדין בשופט החטטן.

-“טוב. הזדמנות אחרונה. נסי להסביר למרשך שלא תהיינה הזדמנויות נוספות. ותגידו

לו גם שאני, במקומו, הייתי מכפיל את שכר טרחתך,“ חייך השופט לעברה.

-“אני לא מאמינה שהוא בכלל מבין לאן יכול היה להגיע.”

-“את רוצה שאסביר לך?” השופט חסון לא יכול היה להסיר את עיניו מרגליה החסונות

של רינה וביקש להאריך ככל שרק ניתן את נוכחותה בפניו.

-“זה בסדר,“ פלטה רינה במאור פנים לעבר השופט יורם חסון.

רינה ידעה בדיוק מדוע השופט יורם חסון ממשיך לגלגל עמה מעין שיחת חולין, אבל לא היה לה אכפת. היא נעלה נעליים שהבליטו את רגליה המחוטבות, תוצר של אימוני ריצה ממושכים על חוף הים עם קבוצת גברים שעסקה כל העת בספורט אתגרי. מבחינתה, המטרה מקדשת את האמצעים: להשיג תוצאה שתשביע את רצונו של הבוס.

דני, מצדו, גמל לה בכך ששילם לה בעין יפה ולקח אותה עמו, מעת לעת, למשפטים מתוקשרים, כדי שתיראָה לתפארה במהדורות החדשות. זה תרם לתדמית הנוצצת שלו ובה בעת שירת את רינה. היא ידעה זאת. הרי בדיוק לשם כך הגיעה דווקא למשרדו של הסנגור הכי לוהט בשטח. זאת, אולי, לא הייתה תוכנית ריאליטי בטלוויזיה, אחת מאלה שבהן שאפה להשתתף כדי להשתלב בעתיד במדיה הזאת, אבל זה היה קרוב לכך. אומנם התפתחויות העלילה לא נקבעו מראש על ידי במאי, אבל כל השאר היה

דומה. אלה היו החיים עצמם, אף כי לעתים נדמה היה לצופים במהדורות החדשות שהם מתבוננים בסצנה הלקוחה מסרט מבויים על ידי במאי מתוחכם. לעתים המציאות עלתה על כל דמיון, כשהשופטים הפתיעו, למשל, בזיכוי מהדהד שאיש לא ציפה לו.

צופי הטלוויזיה ראו את דני בן-אור מסביר, לא פעם, מדוע בית המשפט טעה או את נציג הפרקליטות טוען כי נעשה צדק עם הנאשם, כמעט כמו בסדרות שצפו בהן בשעות המאוחרות של הלילה. רינה, באותן פעמים שבהן התלוותה לדני, זרקה גם היא משפט או שניים לעבר העיתונאים, לשמחתם של הצלמים שלא תמיד התרכזו דווקא בפניה בעת שדיברה.

עורכת הדין הנמרצת לא מחתה על כך. דני היה גם הוא מרוצה. כשרינה הייתה לצדו, חש תמיד בעוצמה שזרמה ממנה אליו. לעתים אפילו הניח את ידו על כתפה, בקלילות, באורח אקראי, כביכול, כדי להוסיף קורטוב של סקרנות ולספק את יצר המציצנות של התקשורת. והיא, כדרכה, לא החמיצה דבר. הכול תועד.

בעלה של רינה לא אהב כל כך את החשיפה של אשתו, אבל לה ממש לא היה אכפת מה חושב בעלה או מה היה רוצה שתעשה. היא קיוותה בסתר לבה שיום אחד איזה מפיק הרפתקן יציע לה תפקיד קטן בסדרה שהוא בדיוק עובד עליה. היא הייתה מוכנה לעשות לשם כך כל מה שצריך, ממש כשם שנהגה בעת שהפציעה בפעם הראשונה במשרד שבו עבדה. היא ראתה בעבודה במשרד זה את התגשמות כל חלומותיה בעת ההיא. רינה הכירה היטב בכוחה והתכוונה להשתמש בו בעת הצורך. היא הייתה מאותן נשים צעירות, תאבות חיים, סוערות, חסרות סבלנות, שלא ראו בגופן דבר מה מקודש. "מי שהטבע חנן אותה בנתונים הנכונים", טענה בלהט בשיחותיה עם חברות, "אין שום סיבה שתחביא אותם או שתשמור אותם לטובת חיי נישואים משמימים או כוזבים."

הפמיניזם הבוטה הזה, שרינה ואחיותיה לרעיון דגלו בו בכל מאוּדן, ראה בגברים חפץ מתכלה. להשתמש ולזרוק. זאת הייתה כל התורה של רינה על רגל אחת. היא הייתה גאה בה, בתורה הזאת שאימצה לעצמה, אם כי בפני מעסיקה הנוכחי מעולם לא הסגירה את דעתה על גברים.

היא ראתה בו גבר קצת שונה: לא באורח דרמטי, אלא רק במידה ההופכת אותו בעיניה לנסבל.

4

דני אהב את הסיפור של רינה וסימן לידו "לייק". הוא ידע מדוע לא היסס לפני ששלח את עורכת הדין שמעון-ברק במקומו לסוג מסוים של משפטים וגם לסוג מסוים של שופטים. יש שופטים שהם רוויי הורמונים יותר - ויש שפחות. השופט יורם חסון היה מן הסוג הראשון. פעם אפילו הסתבך עם מתמחה שלו. זה עבר בשלום, מבחינתו של השופט יורם חסון, משום שהמתמחה לא רצתה "לפוצץ" את כל עתידה המשפטי.

לעולם אין לדעת איך יסתיים בירורה של תלונה במשטרה, בעיקר כשמדובר בשופט שללא ספק יכחיש את הדברים ויטען שמדובר בעלילה. דני ידע על הסיפור מפי אחת הקלדניות. גם בקטע הזה ידע לשמור על קשרים טובים. קלדניות יודעות הרבה דברים שעשויים להביא תועלת. תמיד טוב לדעת אילו שופטים אוהבים שמפנקים אותם בלשכה, בשעה שעשרות מתגודדים בינתיים באולמם ומצפים לבואם.

השופט יורם חסון, מועמד כמעט ודאי לעלייה בדרגה, היה מאותם השומרים על מרחק בטוח, אבל ידע לעקוץ בכל הזדמנות שמבטיחה לו כי לא יסתבך. באותו מקרה שעליו ידע דני מפי הקלדנית, השופט חסון לא היה לגמרי אשם. המתמחה עשתה את הצעדים הראשונים לעברו, אבל ברגע האחרון התחרטה.

השופט חסון חשב שהיא סתם "משחקת" איתו, ולכן המשיך בכל הכוח לשעוט לעבר המטרה הנכספת. בשלב הזה, המתמחה הרימה קול צעקה והשופט הרפה מיד. הוא התנצל בפניה ואפילו הזמין אותה ואת בעלה לארוחת ערב במסעדה מפוארת. הבעל לא חשד במאומה.

דני פגש במתמחה מעת לעת, לאחר שעברה בהצלחה את בחינות לשכת עורכי הדין וקיבלה את רישיונה, אבל מעולם לא סיפר לה שהוא מצוי בפרטי המקרה שאירע בלשכתו של השופט חסון. "דברים כאלה", אמר דני בינו ובינו, "צריך לשמור בארסנל האישי לעתות חירום."

דני יכול היה לנחש מה הייתה הסיבה לכך שהשופט חסון לא התקדם לשלב הבא בקריירה שלו, כפי שרבים ניבאו לו. המתמחה לשעבר של השופט חסון ידעה, אולי, את התשובה באופן מוסמך.

כפי שקרה כבר בעבר, בהקשרים אחרים, למועמדים לכהונה בכנסת, למשל, נשים שנפגעו על ידי גברים כשביחסי סמכות עסקינן נטרו להם בשתיקה על הפגיעה במשך שנים, עד שתגיע שעת כושר. לא כל אחת מסוגלת להתמודד עם הגשת תלונה למשטרה, אבל הדלפה על עצם המעשה הלא ראוי, הגובל בפלילים, למאן דהו שיכול לחרוץ את גורלו של הפוגע, לזה היו הנפגעות מוכנות. היו מי שעשו זאת - ובכך הן טרפדו קריירות שעמדו לפני נסיקה. ואז, שנים של כאב והשפלה באו על סיפוקן.

דני לא היה בטוח שזה מה שקרה גם הפעם. גם הוא, כמו השופט יורם חסון, לא נותר אדיש לקסמיה של רינה. הוא אפילו היה מוכן לחזור ולצלול לתוך עיניה הכחולות, אבל הוא בחר שלא להסתבך במהלך כזה. הערגה הייתה קיימת, אולם הוא בחר לנצור אותה בלבו פנימה. רינה כבר הייתה נשואה, אולם לא זה מה שמנע ממנו לנסות ולשחזר את מה שקרה בחדרו על השטיח באותו ערב בלתי נשכח.

בלי לדעת מה רינה עצמה חושבת על כך, הוא פשוט בחר להימנע מכל מהלך שעלול להביא לכך שיאבד אותה ככוח עבודה מעולה ורב תועלת, כפי שהסתבר לו שוב באותו יום.

והייתה גם סיבה נוספת. בעת האחרונה, הוא נחשף לסוג קצת אחר של יחסי מין, שונים מאלה שהיו לו כל חייו. וזה הביא לשינוי מסוים בהתייחסותו לסקס מן הסוג שהיה לו עם בנות המין השני.

כמו רבות אחרות שהיו לו לפניו ואף לאחריה, רינה הייתה שייכת לאורח חייו הקודם, אם כי גם עתה לא חשב על רינה בלשון עבר. היא הייתה מקוטלגת אצלו במגירה מיוחדת. מאותה מגירה היה שולף מעת לעת את הדיסק שתיעד את מה שאירע ביניהם על השטיח ומתענג עליו.

באורח לגמרי לא מפתיע, חשב על נשים בדיוק מה שרינה חשבה על גברים. בעיניו, הן לא היו יותר מאשר אמצעי להפגת מתחים. הוא לא כלל, כמובן, את אשתו בקטגוריה

זאת; ולא משום שחשב כי היא שונה באופן דרמטי מכל האחרות שפגש במשך השנים.
בשלב הזה של חייו הוא פשוט התייחס אליה רק כאל אמן של בנותיו.

למעשה, הוא היה מנותק ממנה לחלוטין.

5

בעבר אהב דני להעסיק במשרדו בעיקר נשים. הוא אהב אותן חטובות. יכולותיהן המשפטיות עניינו אותו פחות. משום מה, חשב שרק כאלה שעמן היה לו איזה "סטוץ" קצרצר לפני שהחלו לעבוד אצלו, ראויות לתשומת לבו. משהו אקראי ולא מחייב. הוא ראה בכך מעין מקדם ביטחון. אחת כזאת לא תבגוד באמונו, כך האמין, והיה גם יסוד של ממש להרגשתו זאת.

הנשים שעמן קיים יחסי קרבה לא נטרו לו על כך שהתייחס לזה כאל אירוע חד פעמי. רינה לא הייתה דוגמה טובה לכך, אולם היו לא מעט שקדמו לה. כמעט כולן ראו במשרדו של דני, שהיה בשנים הראשונות הרבה פחות יוקרתי, תחנת מעבר בלבד לקראת משרה מבוססת יותר במשרד גדול.

דני לא כעס על מי שנטשה אותו לאחר כמה חודשים. לרבות מן הנוטשות, לנשואות בעיקר, זה היה אפילו נוח. גם כל האחרות לא חשבו שהן קופחו במשהו. מי שנשארה לעבוד עמו ודאי שלא הלינה על כך שדני לא חזר וביקש לקיים עמה קשרים גופניים. כל האחרות, אלה שלא נשארו לעבוד עמו, ראו עצמן בנות מזל. הן לא יכלו לספר על כך בבית או לחברותיהן, אבל בלבן נצרו חוויה מיוחדת במינה.

כל זה אירע לפני שדני עבר למשרדו החדש בקומה החמש-עשרה בבניין המשרדים שנבנה במתחם החדש שליד נתיבי איילון. כאן כבר נהג אחרת. התרחבות עסקיו הניעה אותו לחפש עזרה מסוג אחר - מעולה, יסודית, מקצועית; עזרה שאמור היה לספק לו, בין השאר, מתמחה הנוכחי. כמו עורכת הדין ציונה גמליאל, גם המתמחה לא נגע בתחומים שבהם עסק דני לפרנסתו. הוא לא התלווה אליו בהופעותיו בבית המשפט ולא נחשף לתיקים הפליליים שהיו פזורים בחדרו. הוא ראה מעת לעת לקוחות נכנסים לחדרו של הבוס, אבל מעולם לא הוזמן להצטרף למפגשים אלה שנערכו בחדר הנעול.